

ЕЛИН ПЕЛИН СПОЛУЧЛИВ ЛОВ

chitanka.info

На ханчето край шосето един по един пристигнаха тримата другари ловци, уморени, съсипани. И за голяма жалост, никой нищо не носеше. Кучетата, омърлушени и разочаровани, вървяха след господарите си посрамени, с подбити крака и някакви нерадостни и подигравателни мисли се четяха в животинските им очи. От ранни зори още ловците пуснаха кучетата в рядката ниска кория, която покриваше върхове и долини докъде ти око види, и гърмяха цял ден. Клявканията на кучетата не спираха. Пръснати из гората, далече един от друг, като чуваха гърмежите и тревожния лай на гончетата, всеки мислеше, че днес ще падне богат лов.

Добре, ама ловът е до късмет. А днеска късметът беше лош. Зла среща и туйто! Никой нищо не удари, а зайци из всеки храст изскачаха.

Денят мина, свечеряваше се. Пасмурното есенно небе се избистряше, автомобилът ги чакаше пред ханчето да тръгват и те се събраха невесели и недоволни.

Насядали около масата под салкъма пред вратата на ханчето, те водеха откъслечен разговор, без всяко оживление:

— Днес не вървеше... Изгърмах си патроните. Раниш го проклетия му заек, повлече си краката, забута се в храсталака и го няма никакъв. Наоколо само кръв, а заекът в земята потънал.

— Ами аз, ами аз! А бе падна наред полянката, като гръмнах, падна и не мръдна. Отивам да го взема, той — хоп — от ръцете ми избяга. Проклетия! Тая сутрин викам на жената:

— Не ме изпращай. Като тръгна на лов, не ме изпращай. — А тя мъкна чехлите си чак до пътната врата.

— Аз пък нали живея към семинарията. Щом излязох на пътя, насреща ми поп. Конференция ли, какво ли имат. Тая седмица махалата пълна с попове.

— И мене зла среща ме сполетя. Като тръгнах, на един прозорец насреща най-мързеливата комшийка, станала като никога в пет часа, пуха нещо с метлата и щом ме видя: „На добър час, на добър час!“ Умрях от яд. Жена, пък отгоре с метла в ръка! Идеше ми да вдигна пушката и на място да я оставя.

В това време се зададе Жълтата брада, четвъртият от компанията.

Той едвам мъкнеше корема си, цял изпотен. Разкопчаната му риза беше се лепнала на тялото му, а ловджийската му шапка, на която

стърчеше някакво перо от сокол, едвам се крепеше на тила. Той изгледа другарите си, поспря се, ухили се и като вдигна ръка, в която държеше едър заек, залюшка го насам-натам.

Другарите му, като го видяха, наскочаха с похвални възгласи, ала завистта прониза сърцата им.

— Е, измъчи ме да го нося, проклетия му заек. Та покрай него изпуснах още два-три — каза Жълтата брада, като дойде при другарите си и тръшна заека на земята.

Кучетата, които лежах под масата, станаха лениво, подушиха го, погледнаха господарите си и пак легнаха под масата.

Жълтата брада седна при другарите си, поръча си една бира и попита тържествуваш:

— Какво направихте? Много пушки хвърлихте! Трябва да сте напълнили автомобила със зайци.

— Нищо, нищо, драги — почти едногласно се обадиха другарите му. — Нищо...

— Хайде де! Пък много гърмахте?

— Гърмахме напразно... Каква беше тая проклета среща — не знам.

— Пък аз, като се разделихме — почна да разправя Жълтата брада, — излязох хей там горе, има една широка полянка. Още незастанал, и кучето кляфна. Срещу мене изскочи заек. Вдигам пушката, стрелях му — не улучих, отиде си жив и здрав. Кучето се сбърка от гърмежа и му изгуби дирите. Чаках, чаках, нищо няма. Слязох тогава из едно деренце. Хубаво място е тука, рекох си, не е без заек. Таман това си помислих и хоп един изпод краката ми. Запалих пушката — дааан, а заекът сви уши и дим да го няма... Рекох — патроните ми са слаби. Бръкнах в раницата, извадих други. Миналата година ги пълних с италиански барут. Напълних пак пушката. Напълних я, ама ме яд, та се късам. Викам кучето, викам, и то някъде пощуряло. Най-послед чух наблизко гласа му: кяф-каф, кяф-кяф. Пришумяха храстите около мене, гледам, изскочи един, още един, още един, три от едно място. Вдигам аз пушката и с едно наполеоновско спокойствие стрелям на последния — видях, падна, стрелям тогава и на другия — той повлече задница, привряска и потъна в храстите. Взе аз убития, повиках кучето да търсим ранения. Жълтата брада прекъсна приказката си и надигна бирата.

В това време из храстите зад пътя изскочна един окъсан селяк, обамчил стара пушка, размахващ заек в ръце. Той дойде при компанията и се обърна към Жълтата брада:

— Слушай, господине, ха земи и тоя. За него няма да ти взема като за оня, гдето ти го дадох. Ще ти го дам по-евтино — за петдесет лева. Вземи и него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.